

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 669/2023
03.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слађана Богдановић, адвокат из ..., против туженог Град Зајечар, кога заступа Градско правобранилаштво Града Зајечара, ради исплате увећане зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3721/2022 од 17.08.2022. године, у седници одржаној 03.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3721/2022 од 17.08.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3721/2022 од 17.08.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 172/2020 од 30.05.2022. године, исправљене решењем истог суда П1 172/2020 од 04.07.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име неисплаћене увећане зараде по основу прековременог, ноћног и рада у дане празника за период од 01.01.2019. године до 31.12.2019. године месечне износе означене у изреци са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да у корист тужиоца обрачуна и исплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду, на износе из првог става изреке, у износима који обрачунавају надлежне службе у време обрачуна. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 91.760,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3721/2022 од 17.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П1 172/2020 од 30.05.2022. године, исправљена решењем истог суда П1 172/2020 од 04.07.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП кроз наводе у ревизији да је у истоветним парничним предметима Апелациони суд у Нишу доносио различите одлуке, па је потребно ускладити судску праксу.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни суд у већу од пет судија.

У конкретном случају, правноснажном пресудом је одлучено о тужбеном захтеву који се односи на накнаду зараде за остварени прековремени рад по путним налозима за период од 01.01.2019. године до 31.12.2019. године. Према налазу вештака тужилац је правилно сачињавао и водио путне налоге за службена путовања по свим подацима који су предвиђени обрасцем „Путни налог“ (датум службеног пута, место путовања, место поласка, време доласка са пута, разлог и имена лица које је возио и др.), али није посебно евидентирао ефективну вожњу и време чекања, које се по налажењу судова спадају у радно време возача које се не може се изједначити само са временом које је провео у управљању возилом, односно са временом које је провео у ефективној вожњи, с обзиром да су возачи због природе посла често у ситуацији да раде дуже од пуног радног времена, будући да су у обавези да возе све док не заврше превоз на одређеној релацији, тако да у радно време треба рачунати и време које је тужилац провео у обављању других послова из описа радног места возача, а који су у функцији извршавања вожње као основног радног задатка. Позивање ревидента на пресуду Рев2 2755/2022 од 31.01.2024. године не представља разлог за уједначавање судске праксе, с обзиром да се не ради о идентичном чињеничном стању у ситуацији када је у конкретном случају тужилац као возач водио евиденцију сходно Правилнику о садржини, издавању и вођењу путних налога и евиденцију о издатим платним налозима. Не постоји ни потреба разматрања питања од општег интереса нити је потребно ново тумачење права.

Како по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је дана 14.02.2020. године, а као вредност спора је износ од 127.946,75 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић